

L'addicció a la velocitat

Fa molts anys, més de trenta, en un període –un de tants– de crisi de petroli, escrivia un article titulat “La velocitat com a vici”.

Començava al·ludint a la notícia que alguns països havien limitat la velocitat dels vehicles per motius d'estalvi de combustible, i que això, segons les estadístiques, havia comportat una reducció del nombre d'accidents de circulació, sobretot el d'accidents mortals. I reflexionava: “Sembla estrany que això, tan evident des del punt de vista d'una persona amb un mínim de sentit comú, els experts i els polítics hagin hagut de descobrir-ho per raons conjunturals i materials.”

Com si no haguessin passat trenta anys, ara de poc els experts i els polítics –i els informadors–, basant-se en estadístiques, recalquen que la principal causa d'accidents mortals i greus de circulació és l'excés de velocitat. Certament, encara és de sentit comú. Totes les campanyes –fracassades– que s'han fet any rere any insistien sobre l'abús d'alcohol, la imprudència dels conductors, la fatiga dels camioners, etc. Tot això deuen ser factors a tenir en compte, naturalment. Però en les mateixes condicions, a menys velocitat, els accidents, cas d'haver-n'hi, haurien passat, com a mínim, de greus a lleus. No fa gaires dies d'aquest hivern, el conductor il·lès d'un vehicle accidentat que havia reliscat per la glaçada, deia: “Sort que anava a quaranta”.

Que hi hagi accidents de trànsit deu ser inevitable –o no?–, però segur que es podria evitar que n'hi haguessin tants de greus. Potser n'hi hauria prou limitant la velocitat dels vehicles, no ja amb senyals, sinó d'origen, a la fàbrica. Per què els fabricants de cotxes rivalitzen en potència? O per què els usuaris

han de buscar cada vegada córrer més? Si no és per una qüestió de necessitat urgent –quina mena de necessitat i quina mena d'urgència?–, la velocitat a què ens hem acostumat, més que una necessitat, s'ha anat convertint en una addicció. Un vici, doncs.

I no sols el trànsit. Totes les activitats del nostre món semblen condicionades pel ritme a què es facin: “Hem d'arribar a tal lloc –deia aleshores– en trenta-cinc minuts, no pas en quaranta; hem d'enllestir aquella feina en deu dies, no pas en dotze; si podem acabar la carrera en quatre anys, que no siguin cinc. I després, nosaltres mateixos exigirem prudència, pulcritud i solvència. No és una cosa força incongruent?” I acabava preguntant-me si l'augment progressiu de la velocitat, en cotxe o en qualsevol activitat humana, no va esdevenint, entre molts altres vicis de la nostra humanitat, un de tants elements destructors.

Rellegint-ho, m'hauria pogut semblar que potser trenta anys no han passat pas debades. Però unes paraules prou actuals del profund filòsof Raimon Panikkar m'han fet adonar que en el fons les nostres societats, malgrat tantes presses, no varien pas tant com podriem pensar: “Hem perdut el sentit del ritme natural de les coses; ens han volgut fer creure que l'acceleració era quelcom positiu quan, en realitat, l'acceleració significa la negació del ritme humà.” (“Serra d'Or”, 534, juny 2004).

No sé si val la pena de reflexionar-hi o val més deixar-ho córrer –a molta velocitat– i que els experts i els polítics vagin fent les seves estadístiques i les seves campanyes.

Joan Ruiz i Calonja

LA MAMA restaurant

Ctra. de Parets a Bigues, km. 12,5
Tel. 93 844 64 06
STA. EULÀLIA DE RONÇANA